

BALLAI LÁSZLÓ

Leila álmai

© COPYRIGHT 2006, BALLAI LÁSZLÓ. MINDEN JOG FENNTARTVA.

MEGJELENT AZ „EZREDEVÉG” IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALOMKRITIKAI FOLYÓIRAT
XVI ÉVFOLYAM, 11. (2006. NOVEMBERI) SZÁMÁBAN.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A [HTTP://BALLAI.VASAROS.COM/](http://ballai.vasaros.com/) OLDALRÓL SZÁRMAZIK.
A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA
CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES.

E-MAIL: [BALLAI@VASAROS.COM](mailto:ballai@vasaros.com)

© 2006 VASAROS DOT COM

Három évvel ezelőtt ismertem meg egy kora nyári reggelen, amikor már olyan erővel sütött a nap, hogy az öregasszonyok a buszmegálló napsütötte oldaláról áthúzódtak az árnyékba. Magam is azt latolgattam – bár igen örültem a váratlan jó időnek –, hogy nem kellene-e behúznom inkább déli fekvésű dolgozószobám zsalugáterét, mielőtt olyan meleg lesz, hogy még a legizgalmasabb jogügyletek kibogozásától is elmegy az ember kedve. A Széchenyi-hegyi kilátó nem adott választ e kérdésre, viszont valaki hirtelen így szólt a közelemben: – Magánál sincs varrótű?

– Bocsánat, doktor úr, én megpróbáltam megértetni a hölgyel, hogy mi csak bejelentésre... – szabadkozott az ajtóból a titkárnő, de a hölgy közbeavatott:

– Nem ez a probléma. Képzelve, megyek az utcán, jó meleg van, majd megsülök a harisnyanadrágban, ki gondol május végén ekkora hőségre, erre, egyszer csak leesik rólam a szoknya. Nem mondom, kényelmesebb lenne anélkül ebben a gutaütésben, de hát mégsem flangálhat az ember negligésben az utcán, bár én azt sem bánám, csak mit szólnának az emberek, meg a Varasdi?

Közben a hölgy kényelembe helyezte magát a kanapén. Természetes szőke, csavarodó hajcsigák, kissé elnyílt száj, a kifogástalan smink alatt teljesen fiatalos babaarc és a bőrön, maszkon át a tökéletesen gyermeki lélek sugárzása.

– Kérem, mi egy ügyvédi iroda vagyunk – jegyeztem meg tanácstalanul.

Az egyik smaragdzöld harisnyás láb átdobódott a másikon. A jobb kéz most elengedte az olajsín tónusú törökmintás kosztüm szoknyájának a derekát és a magasba lendült.

– A Varasdi szokott ilyen hülyeségeket mondani.

– Ki az a Varasdi?

– A férjem. Például, kellene már egy új autó, mert ennek a Golfnak csupa hegyvölgy az ülése, utazás közben mindig belemegy egy-két rugó a fenekembe, erre ő azt mondja, hogy az autóban nem az ülés a lényeg, hanem a hengerfej meg a nem tudom, mi, amit most cserélt ki. Hát ha cérnájuk nincsen, egy ziherrejsztű csak akad ebben az irodában. Bár lehet, hogy maga nem bánna, ha leesne a szoknyám.

Azzal hirtelen rám szórta mélybarna szeme sugarát. Elpirultam. Valóban, ha a helyzet úgy hozná, nem bánám, ha megláthatnám, hogy egy ilyen étvágygerjesztő térd milyen combban folytatódik.

– Mit mondott, mivel is foglalkoznak? – kérdezte, miközben megtűzte a szoknyáját.

– Ez ügyvédi iroda. Minden polgári ügyben állunk rendelkezésére, emellett az ingatlan jogra specializálódtunk.

– Adjon egy kártyát, doktor úr. Én pedig Lilla vagyok. Magyarországon ezt a nevet használom. Eredetileg Leilának hívtak. Tudja, én Tuniszban születtem.

Ugyanaz a számum repítette el, mely elém sodorta. Egyik pillanatról a másikra egyedül találtam magam a szobámban, amelyet a kora nyári nap sivatag forróságúra hevített. Az öregasszonyokat közben elvitte a busz.

Egy év múlva a titkárnő jelezte, hogy valami Lilla nevű hölgy kíván feltétlenül beszélni velem.

– Kapcsolja be – mondtam, nem tagadom, némi izgalommal, s megjelent előttem egy barna szempár és egy zöldharisnyás térd.

– Jól emlékszem, doktor úr, ingatlanokat mondott? – kérdezte az a Hang.

– Tökéletesen, kedves hölgyem, és engedje meg, nagyon örülök...

– Akkor dolgozhatnánk együtt. Találtam egy kitűnő, hámszobás földszinti lakást a Váci utca egyik mellékutcájában. Bármire alkalmas, és pottom áron megvehető.

– Melyik utcában?

– Maga miket kérdez! Hogy is hívják, izé... Várjon!

Sugdolózás, lapok zizegése.

– Igen, Pintér utca – mondta Lilla. – Két étterem is van benne. És a lakás a saroktól, már mint a Váci utca sarkától tíz méter. Bomba jó!

– És hogyan találta, egyáltalán mi az ingatlanl kapcsolatos szabályozási...

– Ezt most nincs időm elmagyarázni. Egy óra múlva találkoznom kell a tulajdonossal, ha nem akarom elszalasztani. Jön, vagy nem?

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy pusztán a nő miatti érdeklődésből indultam késedelem nélkül. Különb is férje van. De hogy valaki a belváros szívében előkaparjon egy ilyen ingatlant!

Balzac regényeiben olyan tökéletes a nyomorúság, mint amelyet ekkor láttam. Az igényesen felújított Váci utcai homlokzat mögött az udvaron át jutottunk a Pintér utca felé eső lakásba. Mindjárt a konyhába léptünk be. Kormos, penészes falak, az elsárgult gáz-vízvezetékek szabadon kígyóztak a falakon. Négy asszony ült hokedliken, és dohányzott. A gáztűzhelyen jókora ütött-kopott fazék pöfékelt, gyanús szagokat lövellve magából. Beléptünk az első szobába. A falakon kígyózó csövek ide is követtek. A parketta erős dohszagot árasztott, a falakról mállott a tapéta. A helyiségben nyolc férfi üldögélt összecsucskható székeken és hokedliken. Szinte tudomást sem vettek rólunk. Az ügynök gyorsan továbbtessékelt. Alacsony, hízásra hajlamos fiatalember, izzadó tenyérrel. Lilla úgy suhant át a helyiségeken mint egy daimón, aki mindenhol csak a saját sugárzásában fürödhet. A következő szobát egy hatalmas faalkotmány foglalta el. Épp csak egy közlekedőfolyosó maradt a harmadik szobába.

– Mi ez? – kérdeztem meglepetve.

– Majd később elmagyarázom – azzal az ügynök diszkréten továbblökött.

A harmadik szobában egy ember haldokolt. Még a vaságy is alig nyögött fel alatta, midőn felénk fordult, annyira lefogyott. Két hatalmas szem maradt a férfiből, mely izzón, vádlón meredt a belépőre, majd e fölösleges erőfeszítés után kihunyott. Csönd lett, az ablaktábláról lepergő festékdarab mintha robbanással landolt volna a kopott hajópadlón. Száraz köhögés hallatszott, az ágyon fekvő test megemelkedett, majd lehanyatlott. Szememmel víz és pohár után fürkésztem.

– Majd a családtagok – szólalt meg az ügynök. – Nos, ha felmérték ezt a helyiséget is, azt hiszem, mehetünk.

A zakóm ujját átnedvesítő kezét lefejtve a második szobában megismételtem a faszerkezetre vonatkozó kérdést.

– Semmi – mondta az ügynök. – Az alattunk levő *Fatál* étterem bejárata.

– És ez a bérlemény? Bármikor megszüntethető?

– Nem, ezt a *Fatál* megvette.

– Egy lakás egyik szobáját?

– Nem az egészet, annak a nyolctizedét.

– És ezt árulja maga? Egyáltalán hogy engedélyezhetett ilyen ingatlanmegosztást a kerületi műszaki osztály? Vagy talán nem is engedélyezte?

– Kérem, ezek olyan kérdések, amelyeket azt hiszem, jobb lenne az irodámban megbeszélni.

E pillanatban feltárult az első szoba ajtaja.

– Na, hogy tetszik a lakás, ügyvéd úr? – kérdezte az egyik családtag, bizonyára a tulajdonos. – Egész barátságos, ugye?

Alig türtőztethettem magam, amikor végre ismét a Váci utcában álltunk. Ám Lilla arca úgy sugárzott, mintha egyenesen a boldogok szigetére pillantottunk volna rá.

– Maga most menjen el, Lajos, köszönöm – mondta, s az ügynök mintha soha nem is lett volna.

– Sajnos, nekem is szaladnom kell – rebegte az asszony, majd a szemembe nézett. – De

ugye, együtt vacsorázunk?

– És a férje?

Lilla felkacagott. – A Varasdi? Hát nem tudta, hogy elváltunk?

Növekvő izgalommal készültem a vacsorára. Mit vegyek fel? Ha túl elegáns vagyok, vaskalaposnak hisznek. Túl lezser sem lehetek. Farmer, vasalt ing kevés első vacsorához. Főleg egy ilyen nővel. Aki Tuniszban született, és úgy tud viselni egy egyszerű vállkendőt, mintha Dior bemutatóján lenne. Megvan. Blézer, fehér ing, franciasál. Még ha nem is éppen divatos, de sármőr megjelenés.

– Na, hogy tetszik a lakás? Szuper, nem? – kérdezte Lilla, miután félórás késéssel beesett a *Via Luna* étterembe. Barna nyakában fehér gyöngysor, izgalmas vállalai szabadon, csupán szőke hajfürtjeitől ostromolva.

– Nos, nekem azért volna néhány fenntartásom – jegyeztem meg. Kissé feszélyezett, hogy éppen a lakásról kezdünk beszélni.

– Ugyan, rá se ránts! A beteget direkt hozták oda, hogy szánalmat keltsen. Régi trükk. Eleget láttam Tangerben.

– Mintha azt említette volna, hogy Tuniszban született.

– Igen. De Tangerben jártam középiskolába.

És középiskolás korában lakásokat nézegetett...

– Százötvenezer forintot a hülyének is megér négyzetmétere.

– A hülyének igen. De mi nem vagyunk azok. A legnagyobb probléma nem a beteg, hanem az az elbitorolt éttermi lejáró. Hogy egy lakásból kivágjanak egy szobát, ilyen ügyem még nem volt. Évekig eltarthat, amíg visszapereljük.

Lilla kicsit megigazította melle alatt a ruháját.

– De ki akar itt pereskedni? – villantotta ki fogsorát, mely még a gyöngynél is fehérebbnek tűnt. – Megvesszük, és kész.

Megvesszük? Mit? Ezt a kettészelt nyomortanyát?

– Ugyan, nem lakásnak kell! Nyitunk benne egy főzelékbárt. Tripoliban rengeteg ilyen van. A belső szobát megnyitjuk az utca felé, az első szobában lesz egy kiadóablak, én felügyelek a konyhára, és a felszolgálásra, maga pedig a telefonrendelésekkel foglalkozik és intézi a házhozszállításokat.

– De asszonyom, én ügyvéd vagyok.

– Hát, ha így fogja fel, nincs miről tárgyaljunk!

Azzal Lilla felpattant és kiviharzott a helyiségből. Mire kértem az utcára, hogy megbékítsem és hazavigyem, már eltűnt, mint a kámfor.

Peres ügyek jöttek, mentek. Peren kívüli megegyezések születtek. Pezsgett az ingatlanpiac, majd túlhabzott és állóvízzé vált. A gyengülő napsütésben az öregasszonyok az árnyékból a buszmegálló napsütötte oldalára húzódtak. Eltelt egy év, több is, mióta Lillát – Leilát? – utoljára láttam. De láttam-e őt valaha is? Vagy csak az álmaiban ígézett meg? Mindenesetre az álmaimat megigézte. Édesanyám már sürget, hogy házasodni kellene. Harmincas éveimen túl, felépített praxissal ugyan, mire várok még? Bemutatja Valit, a vasgyáros lányát, Timit, akinek szépségszalonjai vannak és Ildit, a belgyógyásznőt. De bármelyiket is hívom meg vacsorára, mindig csak egy mélybarna szem izzása, szőke hajzuhatag, fehér gyöngysor, barna váll, zöldharisnyás térd jelenik meg előttem. Nem is tudom, hogy az a pliszírozott szoknya, amelyet édesanyám a legutóbbi vendégség alkalmával úgy dicsért, Valihoz, Ildihez vagy éppen Timihez tartozik? Nem vagyok valami szórakoztató, jegyzi meg Timi. Vagy Ildi? Valóban nem. Mostanában nem alszom jól, zavaros álmok kísértenek.

Leila jelenik meg különböző formában. Visszaköltözött Kairóba. Ott eladtak egy lakást jól, annak az árából vásárolt egy tevét. Varasdi ennek nem nagyon örült. Ő inkább egy terepjárót vett volna. "Ugyan, mihez kezdenél egy terepjáróval, abban csak a hengerfejeket cserélhetnéd?" kérdezte tőle Leila. "Legalább jól megcsinálnám." – válaszolja a férj. "Ugyan, mi az, ami jól van megcsinálva ezen a világon?" – kacag fel az asszony. "A piramisok." Igaz is, a tevéért megbolondulnak a turisták, Leila kimegy vele a piramisokhoz. Az első amerikai hatalmas összeget fizetne azért, hogy Leilával tevegelhessen. Az asszony nem fogad el pénzt, hiszen az amerikai olyan jóképű, sőt, jólöltözött. "De mégis, valamit szeretnék önnek ajándékozni, hölgyem." Leila a nyakához kap, mintha csak a gyöngysorát akarná ellenőrizni, valójában oly végtelenül bájos és kacér a mozdulat, hogy még a szfinxet is megindította volna, nem hogy Billt, Savannahból. "Tudja mit – rebegi a félig nyílt száj – hajózzunk le a Níluson. Az első kataraktánál megmondom, mit kérek." Amikor a hatodik kataraktához értek, Varasdi már minden tárgyat ízzé-porrá tört, amelyet a feleségének ajándékozott, és hazautazott...

A buszmegállóban álltam az öregasszonyok között. A közelben akadt egy megbeszélésem, kár lett volna kocsiba ülni. A késő őszi napsugarak nyalogattak bennünket. A megállóval szemközti garázsból kiállt egy autó. Nem egészen szabályosan, az úton haladó Mercedesnek jelentősen lassítania kellett. A mögötte jövő Golfnak pedig vészfékeznie. Épp az orrom előtt állt meg. Valaki áthajolt a jobboldali ajtóhoz, és letekerte az ablakot. Lilla volt, ezúttal száriban. Kis fehér, kerek, egymásra helyezett dobozok halmai közül nézett fel, és végtelen kecsességgel intett nekem. Heves szívdobogásomra fittyet hányva elhatároztam, hogy most végre elkérem a vizitkártyáját, de legalábbis a telefonszámát. E pillanatban szabaddá vált az út, és Lillának mennie kellett.

– Elvinném, de láthatja... – azzal elnézést kérően a tégelyekre mutatott, mellyel az egész jármű tele volt.

– Persze, persze, a főzelékek – bólintottam megértően.

– Miféle főzelékek? Ez *aloe vera*. A legszuperebb egészségmegőrző készítmény. Magát is érdekli? Hívjon fel.

Elővettem a noteszemet, a tollamat, de Leila már továbbshant, és én megértettem, hogy soha nem érhetem utol az álmait.

VÉGE